

Јавни час „Мисија професорке Бранке Матић и њен утицај на нас, њене ученике“, одржан је 18. октобра 2019. године у Свечаној сали Економске школе. Час је одржан на иницијативу ученика одељења IVеЗ, који су похађали Економску школу од 1975. до 1979. године. Разлог: неизмерна захвалност професорки јер је изменила и улепшала животе својим ученицима у многобројним генерацијама. Присутствовали су бивши ученици свих Бранкиних генерација, Бранкина породица, наши професори, колеге, пријатељи и поштоваоци Бранкиног животног дела.

Час је протекао достојанствено и господствено.

Започео га је ученик Музичке школе Михал Милојевић „Концертном етидом“ Вила-Логоса.

Учесници су на почетку часа „минутом ћутања“ одали почаст свим преминулим професорима, а наставио се захвалношћу свим професорима који су међу нама.

Затим се обратила помоћница директора Економске школе Зорица Караић Шибалић, поздравивши ову акцију као нешто несвакидашње и уз захвалност бившим ученицима на овом часу. Нагласила је да се овим чином указује поштовање читавој професији просветних радника.

Наш професор господин Илија Мисаиловић се обратио скупу у име Бранкиних колега: „Бранку Матић красила је још једна особина – имала је харизму да поклања духовне дарове, да више даје него што прима и да то што даје другима остаје у тишини давања. У тумачењу лепе књижевности, она се бавила и тумачењем обичног живота. Захваљујући омиљеној професорки, њени ученици су се спуштали из тих младалачких облака у свакодневну животну збиљу. Та љубав трепери и данас у Бранкуним генерацијама, које су добрано загазиле у радне и животне године, које су их поново довеле да се тананим сећањима одужују омиљеној професорки. Бранка је својим радом и несебичним животом показала да такви људи не умиру.“

Садашњи ученици Економске школе су говорили цитате из „Знакова поред пута“ Ива Андрића, а затим су отпевали песму „Била је тако лепа“. Њихова професорка Ксенија Јањушевић је у име Стручног већа професора српског језика и књижевности о Брани казала: „Сећамо се! Била је тако лепа. На њеном лицу свемир цео. У срцу ватромет емоција. Говорила је с таквом лакоћом да су се пред њеним речима брда размицала, ватра гасила, ветрови мењали смер, а узбуркани таласи су постајали огледало о које се небо огледало. Била је тако велика у нашим очима. Често практична, највећма идеалиста и непоправљиви романтик. Сви смо је волели и волимо је због тога. Ако је сећање костур људске душе и ако човек живи док живе сећања на њега, наша Брана је себи обезбедила вечност.“

Час се наставио. Ученици су са много јаких емоција говорили о сликама које живе у њима, како им је њихова професорка променила живот и која је била Бранкина визија света и о вредностима живота којим их је она учила и племенила.

У име породице, обратио се Бранкин син Зоран Матић речима: „Отишла је тихо, без патње и бола, тонући у сан и своје непоновљиве мисли 19-тог јула 2001.године. Пред крај тог последњег пролећа, у једном моменту ми је рекла, потпуно свесна неминовности и крајњег исхода њене лавовске борбе коју је водила заједно са свима нама: „Сине, није ми жао, иако је 50 година мало за један живот. Остварила сам се као ћерка, сестра, супруга, мајка, добила снаху и дочекала Ивана. **Постала сам бака**. Имала сам предивну породицу на коју сам изузетно поносна. Не одлазим, већ остајем у вама. Одабрала сам најлепши позив и професију коју волим, али и живела сам на десетине живота кроз књижевна дела и ликове, њима умирала и изнова се рађала, заједно са ђацима плакала, смејала се, делила патњу, осетила љубав и радост. Уз њих сам осећала вечиту младост. Учила сам са њима и вама живот, спознала пролазно у непролазном, остварила мој сан. Доживела сам и имала поштовање од колега, суграђана, створила много пријатеља, истомишљеника, саговорника и следбеника. Радила сам оно што највише волим и уклесала део себе у свима вама. Па шта би човек од овог више пожелео. Када бих могла да бирам, опет бих исто, без трунке кајања. Морате наставити даље као да сам ту. Јер, јесам и увек ћу бити...“

Уместо цвећа, које би донели на ову прославу, учесници часа су приложили прилог „Фонду Бранке Матић“, из кога се сваке године награђује ученик, који напише најбољи литерарни рад.

На овом часу се гласањем једногласно усвојио предлог: „Молимо директорку Економске школе Милицу Прљеву и Градске власти Ужица да се посади „Дрво живота Бранке Матић“ и постави пригодна спомен-плоча у „Малом парку“, приликом његове реконструкције. Професорка Бранка Матић је својим животним делом то истински заслужила!“

Овај величанствени час се завршио Бетовеновом сонатом у извођењу ученице Музичке школе Наталије Божовић.

Час је осмислио и водио Предраг Старчевић, који је од Бранке учио да буде племенит човек, научио да буде учитељ који шири толеранцију и љубав и да буде један од многих који настављају Бранкину мисију.